

AKTUELT

av

BJARNE KVAM

Lederskifte i N.M.S.

Da Misjonsselskapets landsstyre var samlet til møte i Oslo i dagene 30. september til 2. oktober var det siste gangen *Einar Amdahl* tok del som generalsekretær.

Generalsekretær Amdahl (f. 1888) har vært knyttet til Det norske misjonsselskap helt siden 1916 — altså i over 40 år. Han begynte som lærer ved Misjonsskolen i Stavanger og som assisterende sekretær hos Lars Dahle. Siden 1922 har han vært selskapets generalsekretær. Amdahl var bare 34 år gammel da han motstrebende overtok den krevende og meget ansvarsfulle stillingen. Men den unge generalsekretæren vokste med oppgaven og viste seg å ha nettopp de egenskapene som trengtes.

Med våken interesse skaffet han seg grundig innsikt i de forskjellige saker, og hans gode hukommelse gjorde det samtidig mulig for ham å eie det store overblikk når det gjaldt Misjonsselskapets omfattende virksomhet.

Generalsekretær Amdahl har også fulgt sjeldent godt med i den teologiske debatt i alle disse årene. Gjennom inngående studier særlig av Luthers teologi har han selv vunnet fram til en fast grunninnstilling som har gjort ham til en leder man har hatt full tillit til. Og det skyldes vel ikke minst generalsekretærens klarhet og fasthet at Misjonsselskapet tross skiftende teologiske strømdrag og til dels sterke kirkelige brytninger har holdt en stø kurs i pakt med skrift og bekjennelse.

I ydmyk troskap er han blitt på post like til i høst. Personlig hadde han hatt lyst til å slutte før, uttalte han i siste styremøtet, men forholdene ble for ham et kall til å stå i stillingen. «Og da hadde jeg ikke lov til egenmektig å gå ut. Og min Herre og Frelser har gitt meg kraft og nåde til å holde ut i tjenesten.» Ordene er typiske for «misjonsgeneralen», som nå takker av. Vi er takknemlige for hans betydningfulle innsats i norsk misjonsliv og for hans eksempel på kristen kallstroskap.

Som sin ettermann i Det norske misjonsselskap får generalsekretær Amdahl misjonsdirektør, dr. *Fridtjov Birkeli* (f. 1906). Som tidligere misjonsprest i Misjonsselskapets tjeneste, som litteraturssekretær og redaktør av Norsk Misjonstidende, med sine omfattende teologiske og mi-

sjonshistoriske studier som skaffet ham teologisk doktorgrad fra Oslo Universitet, og med sine erfaringer som Det Lutherske Verdensforbunds misjonsdirektør m. m. synes Birkeli å stå usedvanlig godt rustet til å overta generalsekretærstillingen i N.M.S. Og vi ønsker han må få lykke til å innfri de store forventningene misjonsfolket setter til ham.

Under Misjonsselskapets generalforsamling i Trondheim i dagene 27. til 30. juni i år tok domprost *K. O. Kornelius* (f. 1886) avskjed som formann.

Det var generalforsamlingen i Bergen i 1936 som valgte Kornelius, og han sto altså som formann i 21 år — det vil si at han innehadde denne stillingen lengre enn noen tidligere formann i N.M.S. Og innen denne formannstiden falt de vanskelige krigsårene — med prøvelser som domprost Kornelius sammen med generalsekretær Amdahl o. fl. fikk føle på kroppen i Berg interneringsleir, hvor han var fange fra juli 1944 til frigjøringen den 8. mai 1945.

Med sin enkle, evangeliske forkynnelse og sin hjertevarme og misjonsiver har domprost Kornelius vært en god talsmann for misjonens sak i vårt folk. Vi fikk et godt eksempel på det gjennom den gripende misjonsprekenen han holdt i Nidarosdomen under generalforsamlingen i sommer.

Misjonsinteressen har fulgt Kornelius like fra barndomshjemmet. Og i årenes løp har han skaffet seg atskillig misjonskunnskap. Som formann brukte han meget av sin tid til å sette seg grundig inn i de sakene som var oppe til behandling. Derfor øvde han også sterk innflytelse ved avgjørelsene. Domprost Kornelius og generalsekretær Amdahl synes å ha dradd godt sammen — til gagn og fremgang for Det norske misjonsselskap. Det var i ærbødig takk man tok avskjed med den gamle, dyktige formannen.

Til ny formann valgte generalforsamlingen i Trondheim tannlege *Lauritz Wathne*, Stavanger. Han har vært varaformann i Misjonsselskapets landsstyre siden 1954. Med ham er en lekmann blitt formann i Det norske misjonsselskap.

Endelig må nevnes at misjonssekretær *Johannes Skauge* (f. 1899) fra-trådte sin stilling i N.M.S. den 1. juni i år — for å kunne stå til tjeneste som predikant og sjelesørger ved evangeliske aksjoner o. l. (De siste årene har Skauge fått stå i store vekkelser flere steder i vårt land.)

I 10 år tok Skauge seg spesielt av misjonsmarkenes og misjonærenes saker — selv har han vært misjonær på Madagaskar i 7 år. Som misjonssekretær foretok Skauge betydningsfulle inspeksjonsreiser til det fjerne Østen, til Madagaskar, Sør-Afrika og Kamerun — (jfr. bl. a. «Store Afrika med sjumilssteg»). Skauge har vært sterkt opptatt av de spørsmål og problemer en har å kjempe med i misjonsarbeidet i dag. Og han har med våken forståelse virket for de unge kirkers selvstendiggjøring.

I 10 år var han litteratursekretær og redaktør av Norsk Misjonstidende, som han redigerte på en dyktig måte.

Det var et stort tap for Misjonsselskapet å miste Skauge nå, men på lengre sikt kan også dette bli en vinning for misjonen.

Kjent misjonsleder død

Ernest John Bingle, som i en årrekke har vært knyttet til Det internasjonale misjonsråd, døde i New York i sommer, bare 55 år gammel — like etter en lengre reise til Vest-India. Med ham er en av vår tids betydeligste misjonskjennerne gått bort.

Bingle som var født i London i 1902, fikk sin utdanning som historiker i Oxford og dro til Sør-India som misjonær i Metodistkirkens tjeneste. I nærmere 20 år var Bingle professor i historie ved Tambaram Christian College og hadde samtidig andre arbeidsoppgaver for misjonen. Han vendte tilbake til England i 1945.

Bingle la siden ned et stort arbeid innen World Dominion, ikke minst som medredaktør av de to første utgavene av «World Christian Handbook» (1949 og 1952) — ja, han rakk før sin plutselige død å yte sitt bidrag også til tredje utgaven, som vil foreligge ferdig i slutten av 1957. Bingle tok aktivt del også ved utgivelsen av andre publikasjoner fra World Dominion.

I de 10 årene var Bingle dessuten knyttet til Det internasjonale misjonsråd som Editorial Secretary — i noen år var han hovedredaktør av «International Review of Missions».

Som historiker og sosiolog hadde Bingle en egen evne til å gi klare og instruktive oversikter om verdensmisjonen. Hans bortgang betyr et følelig tap for Det internasjonale misjonsråds sekretariat.

Flammende misjonsappell fra Minneapolis

Det lutherske verdensmøte i Minneapolis i dagene 15. til 25. august har fått en bred omtale også i norsk presse. Det ytre arrangement får man inntrykk av var rett og slett enestående — ja, det er blitt karakterisert som fullkomment av norske deltagere. Men om visse programposter har meningene vært delte — dette gjelder især de liturgiske innslagene. Alt i alt synes dog verdensmøtet å ha gitt meget og vil nok bli av varig betydning både for delegatene og de kirkene de representerte.

«Kristus frigjør og forener» var det mektige hovedtema som taler, foredrag og samtaler dreide seg om enten man var samlet i grupper, i plenum eller i offentlige møter, — med opptil 100.000 mennesker til stede.

Et omfattende studiedokument var blitt tilstillet delegatene på forhånd, og både dette og de 51 korte, fyndige tesene som danner verdensmøtets budskap vil nok bli flittig gransket og kommentert av teologer både innenfor og utenfor Det Lutherske Verdensforbund i tiden fremover.

Presidenten for Den forente lutherske kirke i Amerika, dr. *Franklin Clark Fry*, som ble valgt til president i Det Lutherske Verdensforbund etter biskop Hanns Lilje fra Hannover, kom med følgende uttalelse i forbindelse med årets verdensmøte: «I Lund (1947) lærte vi lutheranere å marsjere sammen. I Hannover (1952) lærte vi å be sammen. I Minneapolis har vi lært å tenke sammen.»

For neste verdensmøte, som sannsynligvis vil bli henlagt til Oslo, har Det Lutherske Verdensforbunds teologiske kommisjon foreslått følgende emne: «De lutherske bekjennelsesskriftene og deres betydning for kirkens liv i dag.» Spørsmålet er om bekjennelsesskriftene er bindende i dag, og hvordan de eventuelt skal virkeliggjøres i vår tids teologi og kirkelige liv. Emnet er ikke minst aktuelt for de unge kirkene.

Misjonens dag synes å ha vært noe av et høydepunkt under Det Lutherske Verdensforbunds møte. Vår landsmann dr. Fridtjov Birkeli spilte ikke bare en viktig rolle under forhandlingene i hovedforsamlingen, der han la fram en «luthersk femårsplan for misjon», men også ved det offentlige møtet samme dags kveld, der han holdt en tale som formet seg som en flammende misjonsappell.

Ifølge misjonsstudent Bjørn Bues referat kom dr. Birkeli med en sterk oppfordring til verdensmøtets deltagere om å gå inn for regulære radiosendinger i misjonsarbeidet.

— Vi har ikke råd til bare å bruke de gamle metodene, uttalte han. Den lutherske kirke må gjøre seg til herre i eteren. Hele verden trenger Kristus, og vi må bruke de midler som er for hånden. Vi kan tredoble virkningen av vårt misjonsarbeid ved en effektiv radiomisjon. Vi må huske på at det er *verdensmisjon* vi driver.

Birkeli mente de afrikanske og asiatiske kirker best ville kunne fortsette evangeliseringen av millionene på disse kontinenter. Også Vesten ville fortsatt ha store oppgaver å løse her, men på en ny måte.

— Vi må fortsette evangeliseringen. Døden venter den kirke som ikke evangeliserer, uttalte Birkeli videre og understreket betydningen av å fortsette «team»-arbeidet som allerede er i gang på feltene i Japan, Formosa, Ny Guinea og Tanganyika.

Om situasjonen i Asia innrømmet taleren at kristendommen på en måte synes å ha mistet sin makt og noe av sin posisjon. Men han la til: — Dette betyr selvsagt ikke at vi har mistet motet og ønsker å gi opp. Tvert imot! Asiatene er i dag selv ansvarlige for sin kirke, og det skal vise seg å være meget viktig i årene som kommer. Kristus har ikke ennå sagt sitt siste ord i Asia, og han regner med oss i den kampen som pågår der nå.

I Afrika støter misjonsarbeidet på særlige vanskeligheter som skyldes det faktum at dette kontinent for tiden befinner seg i den politiske smeltedigelen. Men han mente det godt kunne hende at Afrika med sine spesielle muligheter kunne bli en mellommann mellom øst og vest.

Birkeli fremhevet arbeidet på Ny Guinea, der man har tatt i bruk fly i misjonsarbeidet for å bringe misjonærene til det indre av øya.

Endelig understreket dr. Birkeli at misjonsavdelingen innen Det Lutherske Verdensforbund (der han nå slutter som direktør og blir etterfulgt av norsk-amerikaneren dr. Arne Sovik) er noe enestående i vår kristne kirke i dag. Selv ikke Romerkirken har noe tilsvarende. — Men vi må utnytte det vi allerede har i gang og være glade for at vår lutherske kirke en gang går foran i misjonerende arbeid.

I de siste fem årene er det fordelt ca. 4 millioner dollar gjennom misjonsavdelingen til forskjellige deler av verden.

Ved det offentlige misjonsmøtet om kvelden var det dr. Birkeli kom med sin flammende misjonsappell.

— Hvorfor kan ikke kristenheten holde tritt med den voksende folkemengde i verden? Hvorfor går vi mer og mer mot en sivilisasjon uten Gud? spurte han. Og han oppfordret alle til å gi, ikke bare litt av ens overflod, men ofre så det smerter.

Og så uttalte han om mulighetene for misjon i dag bl. a.:

Vi står foran det største kapitel i vår misjonshistorie. Vi er ved begynnelsen til en ny æra, kirkens misjonsæra.

Men dette kan bare bli gjennomført av et folk som virkelig ofrer, en kirke som er villig til å gi, lide og arbeide mens det ennå er dag.

Foruten denne misjonsdagen i Minneapolis må det nevnes at det i verdensmøtets hovedlokaler i Minneapolis Auditorium var montert en kirke- og *misjonsutstilling* i en del av underetasjen. Av det lille vi har fått høre om denne, aner vi at den må ha vært enestående instruktiv og omfattende.

Presten i de unge kirker

Før verdensmøtet i Minneapolis var Det Lutherske Verdensforbunds kommisjoner samlet til konferanser. Misjonskonferansen ble holdt i Staten Island, New York. Det deltok over 100 utsendinger fra de lutherske kirker i Asia, Afrika, Europa og Amerika. Fra norsk side deltok generalsekretær Tormod Vågen og misjonsprest Erling Gilje, foruten misjonsdirektør Fridtjov Birkeli. Det ble blant annet besluttet å gå inn for radio-misjon i deler av Afrika og Asia som ikke allerede blir nådd av evangeliets forkynnelse i radio. Det vil bli foretatt de nødvendige undersøkelser, og konferansen gikk med på å bruke inntil \$ 12.000 til dette formål.

Ellers drøftet konferansen bl. a. «Prestens funksjon og utdanning i de unge kirker». Man var enige om at det trenges presteutdanning av høy kvalitet. Men både fargete og hvite understreket at teologisk utdanning alene ikke er nok. Presten må ha Guds kall til tjenesten. Han må være en åndelig mann og ha mest mulig av praktisk sans og administrative evner. Ja, det ble uttalt at man i virkeligheten har bruk for to slags prester,

noen med den høyeste teologiske utdannelse og andre som kan greie seg med mindre teologi, men ha praktisk opplæring.

Vi har hittil kanskje utdannet for mange «biskoper» og for få vanlige prester for de små menigheter på landet og i landsbyene, ble det sagt.

Vi må gi menighetene de prester de trenger i dag — på det nivået menighetene har nå, var en annen uttalelse.

Neste års møte i Verdensmisjonskommisjonen vil bli holdt i Sigtuna, Sverige, i tiden 31. juli til 7. august. Videre ble det vedtatt at det skal holdes en ny All-Afrika-konferanse, på Madagaskar i 1960.

I dagene 28. september til 7. oktober 1961 vil det bli arrangert ny All-Asia-konferanse i Prabat på Sumatra. I forbindelse med denne konferansen vil Batak-kirken på Sumatra feire sitt 100-års jubileum.

Endelig ble det vedtatt at det fra januar 1959 skal holdes et to-årig kurs for afrikanske prester som har gjort tjeneste i kirken. Professor Sundkler ved Uppsala universitet, som tidligere har vært misjonær i Afrika, har lovet å være leder av dette kurset som vil bli holdt i Tanganyika, stedet blir muligens Marangu, der den forrige All-Afrika-konferansen ble holdt for vel to år siden.

Nigeria-prins ber om troende lærere fra Norge

Prins Ashamu fra Nigeria besøkte Oslo i begynnelsen av oktober og deltok bl. a. i Kong Haakons begravelse. Man la merke til den staute, eksotiske skikkelsen i den fargerike høytidsdrakten — og med en bibel under armen.

Prins E. O. Ashamu er sønn av en mektig høvding i det folkerike Nigeria i Vest-Afrika. Faren, som er høvding for en befolkning på 6 millioner mennesker i Abahi-distriktet, er muhammedaner — ja, hele ætten hans er tilhengere av islam. Bare prins Ashamu selv er en kristen. I Nigeria regner man at 20—30 prosent av folket er kristne. De fleste av misjonærene er fra Amerika og England. Vårt land er representert ved Frelsesarméen.

Under sitt opphold i Norge kontaktet prins Ashamu den etiopiske konsulen i Oslo, direktør Magnus Udjus. Prinsen, som er blitt kjent med den gode hjelpen Etiopia har fått fra Norge, ville gjerne høre om det var mulig å få først og fremst troende lærere til Nigeria.

Konsul Udjus henviste i den anledning den 33 år gamle Nigeria-prinsen til Norsk Luthersk Misjonssamband. Misjonær Gabriel Eikli besøkte Ashamu på hotellet, og prinsen gjestet hovedkontoret i Grensen 19 dagen etter. (Jfr. «Utsyn» for 20 oktober.)

Der fortalte prins Ashamu at han ikke bare var kommet til Norge for å delta i vår konges begravelse. Han var heller ikke kommet bare for å se sine forretningsforbindelser — prinsen er direktør for det store firma

«The Industrial Chemists» i Lagos, hovedstaden i Nigeria, etter det som står på visittkortet hans. Nei, prinsen var først og fremst kommet for å be om at kristne lærere må komme til hans land.

«Han ser det slik at folket i Nigeria må vinnes for Kristus især gjennom skolen og legemisjonsarbeidet. Og det er store muligheter for kristen misjon. — Når Nigeria engang blir en stor nasjon, vil vi at Norge også skal ha vært med og bygd landet, sa Ashamu.»

Prinsen har selv gått inn for å reise kirker og skoler, og det er til egen skole han nå først og fremst vil ha norske lærere.

Under sitt opphold i Oslo fikk prins Ashamu treffe en annen kristen afrikaner, pastor Utelo Josué fra Det Norske Misjonsforbunds felt i fransk Kongo. Møtet mellom de to var meget hjertelig.

Islam vinner terreng — Misjonskrise i Muhammedanermisjonen

Det vakte en viss oppsikt da det ved begynnelsen av året ble kjent at en gymnasiast som hadde tenkt å bli prest i Den norske kirke, var gått over til islam. At den ene siden har fått følge av flere, har vi også kunnet lese om. Det er et ganske merkelig fenomen at norsk skoleungdom går hen og blir muhammedanere.

I begynnelsen av juli kom det melding fra Hamburg-Stellingen om at en moské var blitt innvidd, og det ble opplyst at dette var den første moské i forbundsrepublikken Vest-Tyskland. Men ved samme anledning ble det kunngjort at det er meningen å bygge flere moskeer, i Nürnberg, Hannover og Rhinlandet. Ved innvielseshøytideligheten talte en representant for den muhammedanske sekts overhode, het det. Vi vet det er Ahmadiyah-sekten som har tatt opp misjonsarbeid her i Europa — som i Amerika.

Meldinger som disse danner ganske oppsiktsvekkende illustrasjoner til våre misjonslederers nøkterne opplysninger om den åndelige fornyelsen som har funnet sted i islam så vel som i buddhismen og hinduismen. Det er ikke bare i Afrika islam har gjort fremskritt i senere tid. Også her i Europa har den vunnet nytt terreng takket være den radikale Ahmadiyah-sektens nidkjære misjonærer — som også har Norden som virkefelt.

Disse klippene beviser at islam er en våken og aktiv religion.

Men på denne bakgrunnen synes situasjonen for Den Norske Muhammedanermisjon å tre fram i skarpt relieff. I forbindelse med generalforsamlingen i Bergen i dagene 16.—18. august uttalte generalsekretær, pastor Nils Bloch-Hoell som kjent: «Vi trenger misjonærer, og situasjonen er akutt.»

Forholdet er at Den Norske Muhammedanermisjon trenger folk til begge sine misjonsstasjoner i India. Mest haster det med et teolog-par.

Mens islam vinner terreng også i vårt land, må en konstatere at det er misjonærkrise i Den Norske Muhammedanermisjon. Disse fakta burde bli en alvorlig vekker.

Vi begynner også å få beviser for at kampen mellom kristendommen og verdensreligionene — som man mener vil bli mer og mer intens i tiden som kommer —, ikke lenger bare blir en «utekamp», men en kamp på «hjemmebane».

Verdensreligionene til motoffensiv på de kristne kirker

At verdensreligionene ikke bare vil trenge kristendommens innflytelse tilbake ute på «misjonsmarkene», men også sette inn en motoffensiv i misjonens hjemland, gikk tydelig fram av rapporter som ble gitt under et møte for representanter fra samtlige britiske misjoner i sommer.

Med full rett taler man om en voksende misjonerende ånd i islam. Det viser en tale en muhammedansk leder holdt i India nylig: «Vi har bruk for menn som vil påta seg å gå ut i all verden og preke islams budskap. Tror dere vi får overbevist amerikanerne om islams sannhet dersom vi sitter her sløve og likegyldige? Umulig! Noen må gå ut og preke for dem. Antallet av misjonærer som er i arbeid i ikke-muhammedanske land, er altfor lite. Jeg overveier å anmode hver eneste familie som tilhører sekten vår, å utpeke ett av familiens medlemmer til tjeneste. Dette er den eneste mulige vei til en virkelig fortsettelse av vårt arbeid på islams utbredelse til alle land.»

Buddhistene har holdt et sjette verdensmøte i Rangoon og har her hatt en inngående drøftelse av nye veier og midler for den buddhistiske verdensmisjon. På møtet ble det sterkt understreket at buddhismens hellige kall var å redde verden fra kristendommen. For den hadde vist sin avmakt ved ikke å kunne hindre de såkalte kristne nasjoner i Vesten fra å sette i gang to fryktelige verdenskriger i dette århundre. Buddhistene har åpnet to misjonsskoler i Rangoon og Colombo for å utdanne misjonærer for Europa og Amerika. De regner med store resultater, da Vestens ånd er gjennomsyret av verdslighet.

De engelske misjonene tok imot utfordringen i disse og lignende rapporter og lovet å støtte de forsøk som er gjort på å imøtegå denne offensiven på en positiv og verdig måte.

«En kirke med misjonen i sentrum»

Det er i år 500 år siden brødremenigheten ble dannet. Med sitt sentrum i Herrnhut kan den bare føres tilbake til 1727. Men Brødremenigheten regner sin opprinnelse fra den «unitas fratrum» (det fellesskap av brødre) som i 1457 ble grunnlagt i Böhmen-Mähren blant venner og etterfølgere av martyren Johan Hus.

I et miljø som var strengt katolsk, utviklet det seg omkring Bibelen et varmt, voksende fellesskap — et evangelisk samfunn. I 1620-årene ble Brødremenighetens tilhengere utsatt for grusom forfølgelse, og mange av dem ble drevet på flukt. Man regner med ca. 30.000 flyktninger som dro til Polen og andre land.

Med en viss rett kan det sies at katolikkene hadde greid å tilintetgjøre den böhmisk-mähriske Brødremenighet i 1628, men dette er ikke hele sannheten. For denne kirke fortsatte faktisk sitt liv gjennom grupper av flyktninger, med den kjente biskop Amos Comenius som åndelig leder. Ja, endog i Böhmen-Mähren var det etter forfølgelsen flokker som kom sammen i hemmelighet.

Da situasjonen igjen ble meget spent for de böhmisk-mähriske brødrene i 1720-årene, kom det evangeliske flyktninger bl. a. over grensen til Sachsen. Ryktet om den fromme grev Nicolaus Ludwig von Zinzendorf hadde nådd dem, og de søkte nå hjelp og vern hos ham.

Zinzendorf var en mann som ble drevet av kjærlighet til Kristus i likhet med en Paulus, og han brant for tanken om å få dannet et idealsamfunn på kristen grunn, der Jesus-elskende sjeler kunne leve og virke sammen under Herrens beskyttelse. Ved møtet med de evangeliske flyktningene ble det mulig å sette denne tanken ut i livet.

Slik gikk det til at Herrnhut ble sentrum for en fornyet Brødremenighet. Og forbindelsen mellom Zinzendorf og de böhmisk-mähriske brødre ga som frukt «en kirke med misjonen i sentrum», som det treffende har vært sagt.

Moravian Missions er Brødremenighetens offisielle engelske navn i verdensmisjonen. Og det er et navn som ikke bare har en god klang, men som faktisk er noe av en utfordring. Det er rett og slett imponerende hva dette lille kirkesamfunn har maktet på misjonsfronten.

Siden 1732 har Brødremenigheten sendt ut over 3.000 misjonærer. I dag har den misjonsarbeid i gang på ikke mindre enn 13 felter. Og vi får en viss anelse om i hvilket forhold misjonsinnsatsen står til denne kirkes størrelse når vi hører at Brødremenigheten i dag bare teller ca. 60.000 medlemmer i alt i Europa og Amerika, mens den på sine 13 felter har i alt 200.000 kristne. Typisk for Brødremenighetens misjonsiver og pågangsmot er det også at den gjerne tar på seg oppgaver som andre misjoner ikke makter.

Også her i Norge står vi i stor takknemlighetsgjeld til Brødremenigheten for direkte misjonsimpulser gjennom brødresosietetene, og for inspirerende eksempel til helhjertet innsats i verdensmisjonen — og til å være kirke med misjonen i sentrum.